

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1455/2024
05.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Јасмине Стаменковић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Пантић, адвокат из ..., против туженог „Студентски центар Крагујевац“ са седиштем у Крагујевцу, кога заступа пуномоћник Николај Петронијевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 380/24 од 07.03.2024. године, у седници одржаној 05.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 380/24 од 07.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 380/24 од 07.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 775/23 од 19.10.2023. године, која је исправљена решењем истог суда П1 775/23 од 07.12.2023. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада за период од 19.06.2018. године до 01.05.2021. године исплати појединачне месечне износе за законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за исти период исплати појединачне износе за законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, како је ближе одређено у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 130.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 380/24 од 07.03.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена исправљена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној јер у конкретном случају, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити потреба новог тумачења права. Дати разлози одлука нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године и постојећом судском праксом Врховног касационог суда и Врховног суда у тумачењу и примени релевантог материјалног права, а код утврђења да је тужиоцу који је запослен у јавној установи исплаћивана плата у чијем коефицијенту је садржана накнада трошкова за исхрану у току рада (топли оброк) и регрес за коришћење годишњег одмора у смислу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/2001...123/21), како су то правилно закључили и нижестепени судови. Тужилац се у ревизији позвао на једну одлуку овог суда с намером да поткрепи тврдњу о постојању различитих судских одлука у истој чињеничноправној ситуацији као у овом случају. Међутим, одлука на коју се ревидент позива с обзиром на то да се ради само о једној одлуци највише правне инстанце не може се тумачити као израз устаљене судске праксе, поготово што је после ове одлуке донет наведени закључак Грађанског одељења Врховног касационог суда.

Из наведених разлога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених трошкова топлог оброка и регреса поднета је 21.06.2021. године, а поднеском од 10.05.2022. године тужилац је определио тужбени захтев потражујући укупан износ од 373.886,78 динара. Првостепени суд је утврдио вредност предмета спора од 90.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, те да је вредност предмета спора одређена висином новчаног потраживања тужиоца које не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић